

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

De Dolo Et Contumacia. Titvlvs IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

Si vero dicti Episcopi aut non fuerint hujusmodi suos expulsores, vel eorum consiliarios & fautores dicto modo citare, vel ipsi malitiose impedimentum praestiterint, ne poterint sic citari: licetiam si eisdem Episcopis, ut expulsores, consiliarios, & fautores eisdem diebus aliquibus dominicis vel festiuis, cum populus convenit ad divina, ut sic facta citatio ad eos pervenire videretur. a. presumatur, citent vel citari faciant publice in ecclesiis civitatum vel locorum insignium praedictorum, & procedant deinde contra ipsos, si citati taliter statuto ipsi peremptorio termino competenti eorum eisdem Episcopis noluerint comparere, ac si citati legitime alii existerent.

Eisdem etiam Episcopis indulgemus, ut inter suos subditos (ne ob defectum iustitiae dispendium aliquid patiantur) possint in diecebus alienis, in quibus moram traxerint (dummodo per se vel per alium hoc in suis propriis diecebus, facere non audeant, vel non possint) jurisdictionem suam omnimodam exercere. Ita tamen, quod subditi, qui expulsores vel eorum fautores, aut consiliarii non fuerint, ultra duas dietas a fine suae diecesis non trahantur. Volumus insuper, ut ante omnia a diecesis locorum, in quibus moram traxerint, petant licentiam in praemissis: quam si obtinere nequeverint, procedant nihilominus, prout superius est expressum. Sande si praedicti Episcopi assuerint, se non fuisse autos praefatos expulsores, consiliarios, vel fautores, personam, vel ad domum, aut publice (ut praemittitur) in eorum ecclesia cathedrali citare: vel ipsos malitiose praestitisse impedimentum, ne per eos poterint sic citari, aut quod in suis diecebus jurisdictionem per se vel per alium contra ipsos exercere nequeant, vel non audent: stari super his volumus assertionibus eorumdem. Ipsi districtius injungentes, sub interminatione divini iudicii, ne circa praemissa contra conscientiam quicumque mendaciter aut dolose asserant vel confingant. Eorumdem autem Episcoporum sententias & processus, quos in praemissis casibus, in aliis diecebus duxerint faciendos, denunciant, sed denuntiari faciunt, per suas dieceses consuevis Episcopis, cum ab eis fuerint requisiti. Per praemissa quoque nullam ex transgressu temporis quanticunque, vel alias quoquo modo locorum diecesis vel huiusmodi quibusvis jurisdictionem habentibus in locis praemissis, in quibus praedicti Episcopi sic expulsi jurisdictionem (ut praedicitur) exercerebant, praesidium generetur.

DE CAUSA POSSESSIONIS & PROPRIETATIS.

TITVLVS III.

CAP. I.

In causa beneficii delicta etiam per appellationem ad curiam, utraque pars, petat peremptorium & possessionem intentare. Et ante causae conclusionem possit praesentari iudicis peremptorium, vel aduersarii possessionem praesentari. Ioan. And.

Clemens V. in consilio Romanensi.

Causa de beneficiis legitime devoluta, tam a appellanti, quam a appellato licet decernimus, medium peremptorium, sed & possessionem intentare. Et in ipsiantis odium ante causae conclusionem suspendere peremptorium a se, & ab adversario intentatum, in solo possessionis procedendo.

a. Al. verisimiliter. b. al. nequebunt. c. al. praemittitur. d. Vide Paul. de Casu. consil. 277. lib. 1. Et de intellectibus, Covarruviam lib. 1. Var. resal. c. 18. num. 17.

DE DOLO ET CONTUMACIA.

TITVLVS IV.

CAP. I.

Appellatio ante definitivam, etiam a definitiva, licet appellatio vel non, appellare potest, nisi prima appellatio fuerit manifesta, quo casu non appellat, tanquam manifeste manifesta. Ioan. And.

Clemens V. in consilio Romanensi.

Si ante a definitivam sententiam, a iudice appellando recedat, & iudex sine appellante non desistens, eo citato, vel etiam non citato, in causa procedens, contra ipsum eam definitivam sententiam definitivam promulget, poterit deinde appellatio a dicta sententia, intra tempus debitum appellari. Nec eius prima appellatio est invidiosa manifesta.

VT LITE PENDENTE NIL INNOVETUR.

TITVLVS V.

CAP. I.

Si duo litigantes super beneficio, inter se, sit utrumque curia, vel solus possidens, vel neuter possidens alio tenore, alio alio tenore: ad Papam, et in consilio casu ad ordinem spectat collatio, si ad alterum beneficium pertinet. Si vero alter tenentur continere, si quibus, vel aliis, qui non tenentur proficiantur, ex futuro eventu apparet, ad quem collatio spectat. Ioan. And.

Clemens V. in consilio Romanensi.

Si duobus in Romana curia, super beneficio collato litigantibus, in eadem curia mori contingerat utrumque, collationem huiusmodi beneficii ad Romanam Pontificem: si vero extra curiam, ad ordinariam decernimus pertinere: nisi legitime in dicta curia, alterum vero extra curiam collatum, ad Romanam Pontificem: si vero alius, ad ordinariam pertinet collatio praedicta. Neutro autem ipsorum beneficium possidentem, erit Romanus Pontifex, propter auctoritatem praesentiam, in collatione huiusmodi praesentem. Si vero, si alter tantummodo, siue possessor, siue peremptor, si superfluit, vel alius, cuius interitus, causam in beneficium proficiantur (si iam interim beneficium de iure conferri non possit) ad quem collatio erat pertinet, futurus declarabit eventus. Nam si ad defunctum pertinet beneficium fuerit declaratum, pertinet ad Papam, si ille in curia, vel ad ordinariam, si extra curiam sit defunctus. Quod si ad neutrum illud spectat collatio, ad ordinariam collatio pertinet. Salvo tamen, in praemissis omnibus Rom. Pont. potestate: ad quatenus ecclesiarum, personarum, dignitatum, aliorumque beneficiorum ecclesiasticorum plena & libera collatio, ex sua potestate plenitudine inoffensum pertinet.

CAP. II.

Et dicitur pendere, quod iuris, ut nihil debeat innovari, nisi etiam legitime peremptorium ad partem, vel per eam sit, quo non perveniret, cum tali expressione, quod peremptorium legitime peremptorium veniat. Ioan. And.

Item.

Cum lite pendente nihil debeat innovari, licet quoad hoc pendere censetur, postquam a iudice

a. Not. quod appellari potest ante definitivam, quod est verum indistincte iure canonico, dum tamen appellatio in casu non veniat. cap. ut de iure. ext. de appell. sed de iure verum non appellat, nisi in certis casibus. Zabarella.